

GÜN
IŞIĞININ
TADI

EWALD ARENZ

GÜN IŞIĞININ TADI
EWALD ARENZ

Özgün Adı: Alte Sorten
© 2019 DuMont Buchverlag, Köln

© 2021 YAN PASAJ YAYINEVİ, İSTANBUL, TÜRKİYE

Bu eserin Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-605-74632-5-8

1. Baskı: Ağustos 2022

Çeviri: Gonca Gül Kurtulmuş
Editör: Sevgül Sönmez
Redaksiyon: Gözde Sayınsoy
Son Okuma: Tuğçe Özdil Sarıkaya
Sayfa Tasarım: Bahadır Erşık
Kapak Tasarım: Füsun Turcan Elmasoğlu

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. ve Tic. A.Ş.
Mahmutbey Mh. Devekaldırımı Cd. 2622 Sk.
Güven İş Merkezi No: 6/13 Bağcılar/İstanbul
Sertifika No: 52729

YAN PASAJ YAYINEVİ
Acıbadem Mh. Acıbadem Cd. 124/10 Kadıköy/İstanbul
Sertifika No: 49450
info@yanpasaj.com
www.yanpasaj.com

GÜN
IŞIĞININ
TADI

EWALD ARENZ

ÇEVİREN: GONCA GÜL KURTULMUŞ

YAN | PA
SAJ

Ewald Arenz 1965 yılında Nürnberg'de doğdu. İngiliz, Amerikan Edebiyatı ve Tarihi okudu. Ailesiyle birlikte Almanya'nın F rth şehri yakınlarında yaşayan yazar, Nürnberg'de bir lisede öğretmenlik yapmaktadır. Romanları ve oyunları sayısız ödüle layık görülmüştür.

Gonca G l Kurtulmuş Bakırköy'de doğdu. Doęuř Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun olduktan sonra Berlin Humboldt  niversitesi'nde İngiliz Edebiyatı yüksek lisansını tamamladı. İngilizce ve Almanca dillerinde yeminli tercümanlık yapmaktadır. řu an  eřme'de dört yaramaz köpeği ve iki kaprisli kedisıyla yaşamaktadır.

1 Eylül

Tarlaların ve üzüm bağlarının arasındaki yolun tepesinde, asfaltın üzerinde hava titriyordu. Liss, eskimiş traktörü tepenin yukarısına sürerken suya benziyordu, bildiğimiz sudan bile daha akıcıydı, ondan daha hafif ve kıvraktı. Yaz suyu. Onu sadece gözlerinizle içebilirdiniz.

Ekilmiş, parlayan anızlı tarlalarda buğdaylar hâlâ insanın başını döndüren bir koku yayıyordu; tozlu, sarı, ağır bir koku. Mısırlar kurumaya başlamıştı ve hafif yaz esintisinde çıktıkları hışırtı onların artık yeşil olmadığını söylüyor, kenarlarından boğuk bir fısıltı gibi yayılıyordu.

Sıcak bir öğleden sonraydı, hava iyice yükselmişti ama traktörü durdurduğunuzda birden kuş seslerinin azaldığını ve ağustos böceklerinin ötüşlerinin çoğaldığını duyabiliyordunuz. Liss, yazın sona ermekte olduğunu gördü, kokladı ve duydu.

Bu çok iyi hissettirdi.

* * *

Peşinden gelen kimse yoktu. Kimse onu kovalamıyordu. Kimse arabaya atlayıp onun iki saattir yürüdüğü bu köy yolunda peşine düşmemişti, tam kırk beş dakikadır hiç durmadan

yokuş çıkıyordu. Dürüst olmak gerekirse, neden kovalasınlar-
dı ki zaten? Saat başı bir yere rapor vermek zorunda değildi
ya. Aslında önceden bunu da yapmak zorunda kalmıştı.

Sally durdu ve arkasına baktı. O çirkin arazi güneşin altın-
da uzayıp gidiyordu. Üzerlerine bir şeyler ekilmiş on binlerce
tarla uzakta, ufukta görünüyordu. Bunlardan sadece birinde
tatlı bir yaz buğusu vardı, köşesinde kliniğin olduğu kasaba-
da. O yeşilliğin içinde çok güzel görünüyordu. Kliniğin bir
avlusunu vardı. Kapıya kadar uzanan, gerçek bir avlu. Bu avlu
nedense annesi için önemliydi. Sanki tüm o ağaçlar özellikle
iyi bir tedavinin garantisiymiş gibi.

Çiftlik yolunun kenarına, çimlerin üzerinde oturdu. Ger-
çek bir sokak değildi burası, her biri tam olarak sekiz buçuk
adım olan beton plakalardan oluşuyordu. Adım adım say-
mıştı, çünkü bu plakaların kenarlarına basmamak onun için
çok önemliydi. Şimdi de dizlerini kendine çekmiş, kollarını
dizlerinin etrafında kavuşturmuş, yol kenarında oturuyordu.
Hava çok sıcaktı. Aslında birkaç kilometre daha dayanabilir-
di, ama onu arabasına alan adam aptalın tekiydi. Sally'yi soru
yağmuruna tutmuştu. Soru ardına soru gelmişti ve soramayıp
içinde kalanlar bile o iki soru arasından duyulabiliyordu: Ne-
relisin? Adın ne? Neler yaparsın? Eve mi gidiyorsun? Tatile
mi çıktın? Ben aptalın teki miyim? Aşırı derecede sosyal-
mişim gibi yapıp kızları arabama aslında tek bir amaçla mı
alıyorum? İsmi ne? Söylesene.

Bir an geldi ve Sally el frenini çekti. Arabadan hemen indi.
Şu an ihtiyacı olan şey bu değildi. Bugün değil. Aslında hiç-
bir zaman değil. Hem yürümek daha iyiydi. Hava bu kadar
sıcakken bu dimdik tepeyi tırmanmak gibisi yoktu.

Gerçekten lanet bir sıcak vardı. Çok, çok sıcaktı. Sally bu
kelimeyi, sıcak havadan kuruyup çatlamış kendi sesini duya-
bilmek için tekrarlıyordu. Sırt çantasından su şişesini çıkardı.

Neredeyse boştu. Yolun hemen kıyısında, üzerleri onun susuzluğunu giderebilecek elmalarla dolu birkaç elma ağacı vardı, ama Sally'nin canı elma çekmiyordu. Bugün yemek yemek yoktu. Bugün yoktu. Başkaları sana yemek yemeni söylediği zaman yemekten veya her zaman yemek zorunda olduğu gerçeğinden nefret ediyordu. Sabah oldu, o yüzden bir şeyler yemelisin. Öğlen, akşam ya da sırf aç olduğun için. O ise zamanı geldiği için değil, kendi canı çektiği zaman yemek istiyordu. Kendi bir şeyler içmek istediği zaman içmek istiyordu. Böyle söylediğinde ne demek istediğini kimse anlamıyordu.

Artık iyice ılınmış olan suyun son birkaç yudumunu aldı ve şişenin kapağını sıkıca kapadı. Tepenin en yukarisında bir köy vardı. Şişesini orada doldurabilirdi. Dolduramazsa da dünyanın sonu değildi.

Yokuşu çıkmaya devam etti. Hava henüz kararmamıştı. Köyü geçer geçmez, uyumak için bir yer arayabilirdi. Hava hâlâ sıcaktı ve... Sally ancak şimdi, daha önce hiç dışarıda uyumadığının farkına vardı. Bir çadırda kaldığı olmuştu tabii, İtalya'da, her sene aynı kamp alanında. Paskalya zamanı hepsi onlar gibi İtalya'ya akın eden on binlerce aileyle birlikte. Ne harika bir ailesi vardı! Ne kadar becerikliydiler böyle. Diğer yandan... Dışarıda uyumak hayalperest bir fikirdi belki de. Kulaklarına ve burnuna kesin karıncalar dolardı. Hem keneler de vardı. Belki bir ahır ya da onun gibi bir şey bulması daha iyi olurdu.

Tozlu yol köye çıkıyordu, Sally'nin beklediğinden çok daha dikti ve ana yoldan yüz, iki yüz metre uzaklıkta çiftlik evleri vardı. On dakika sonra nihayet tepenin en yukarisına ulaşmıştı, kısa bir süre durdu ve etrafına iyice bakındı. Köy çok da büyük sayılmazdı, durduğu yerden sadece bir adım ötesi köyün çıkışıydı. Arazinin çok geniş bir alanını görebiliyordu. Yel değirmenleri geniş aralıklarla tarlalara yayılmıştı,

değirmenler Sally'nin belli belirsiz hissettiği bir yaz esintisiyle yavaş yavaş dönüyordu. İyi ki vardı şu yel değirmenleri. Her şey o kadar huzurluydu ki Sally neredeyse çılgılık atacaktı. Bir sokak arasına girip çişini yapma isteği duydu. Sadece bir şeyleri kirletmiş olmak için.

Kasabaya geri dönmeliydi, fakat orada her yerde ve her zaman polis vardı. Hem tanıdık birilerini görmek de istemiyordu. Aslında uzun zamandır, tanıdığı hiç kimseyi görmek istemiyordu.

Köyün isminin yazdığı levhayı geçer geçmez bir bahçe vardı, su fıskiyelerinden pancarların üzerine yorgun damlalar düşüyordu. Sally etrafını hiç kolaçan etmeden çitin üzerinden atladı, hortumu fıskiyelerden söktü ve su şişesini doldurmaya başladı. Şişesi dolunca ağzını hortuma dayayıp birkaç yudum içti, sonra hortumu bahçeye fırlatıp çitlerden tekrar sokağa atladı.

* * *

Liss römorku traktörden sökmüştü, çünkü üzüm bağlarının arasındaki dar yollardan traktör ve römorkla geçmek mümkün değildi. En iyisi onu traktörden ayırıp elle idare etmektir. Dönerken ön tekerleklerden biri yol ve tarla arasındaki su kanalına sıkıştı, şaft kolu şimdi o kadar biçimsiz duruyordu ki traktör yeterince yaklaşıp da römorku kurtaramıyordu. Tekerlek su kanalına saplanıp kalmıştı, bu da şaftı oynatmanın artık imkânsız olduğu anlamına geliyordu. Römork yoldan öyle bir çıkmıştı ki onu buradan tek başına çekmeye gücü yetmedi. Sonra birden aklına nedensizce Sonny geldi. Bir zamanların genç Sonny'si. O böyle şeyleri severdi, çünkü ne kadar güçlü olduğunu hissetmekten zevk alırdı. Böyle bir şey olsaydı, bir otobüsteyken mesela, hemen toprağa atlar, sırtını

otobüse dayar ve Liss nazikçe gaz verirken araba tekrar özgür kalana kadar tüm gücüyle onu iterdi.

Özgür...

Liss bu kelimenin kafasının içinde yankılandığını, yükseldiğini, ona göz kırparak baktığını hissetti. Asma yapraklarının yolun asfaltına düşen keskin ve berrak gölgesi kenarlarından maviye dönmüştü. Başını tekrar kaldırdığında gözlerini batmakta olan güneşten korumak için elini siper etti. Arazi uçsuz bucaksızdı. Nehir, parlak bir kemer gibi göz alabilirdi. Nereye isterse oraya gidebilirdi. Şaft çubuğuna bir kez daha tüm gücüyle asıldı. O anda çiftlik yolundan gelen genç kıızı gördü.

Sally ise onu tekrar doğrulunca fark etti. Uzun boyluydu. Zayıftı. Mavi bir... neydi bu? Bir iş kıyafeti mi? Salopete benziyordu, bu kıyafetlerin adı bu muydu? İş tulumu gibi bir şeydi işte. Başında da bir eşarp bağlıydı. Arazideydi. Müthiş tarz görünüyordu.

Aslında üzüm bağlarının arasından geçip gitmeyi tercih ederdi, ama kadın onu çoktan görmüştü ve öylece geçip gitmesi biraz tuhaf kaçırdı. Kadının kendisine baktığını görünce Sally adımlarını hızlandırdı. Kadın ona öyle tuhaf bakıyordu ki! Meraklı bakışlar değildi bunlar. Sadece... hani bir hayvana bakarsınız ya, yoldan geçen bir böceğe, öyleydi. Üzeri altın gibi parlak, yeşilin muhteşem bir tonunda olup aslında bir bok böceği olanlardan. Çünkü her şey zaten tam da böyleydi. Altın gibi görünen her şey aslında pislikten besleniyordu. Yoldan çıkmış aracın önünden geçerken aslında hiç istemese de başını eğerek kadına selam verdi.

“Bir el atar mısınız?”

Bu soru öyle beklenmedik bir şekilde gelmişti ki Sally olduğu yerde kalakaldı. Kadın bunu gerçek bir soruymuş gibi, öyle sakince söylemişti ki bunun bir emir olmadığı belliydi. İçinde her zaman aslında gizli bir emir barındıran o sorulardan değildi. “Bana biraz yardım eder misin?” “Bir şeyler yemek istemez misin?” “Bana biraz su vermek istemez misin?” Bunların hepsi, her daim tek bir cevapla yanıtlanması gereken sahte sorulardı: Hayır. İstemem. Bunları yapıyorum, çünkü siz benden daha güçsünüz. Çünkü kararı siz veriyorsunuz. Sebep her neyse artık, bana bir şeyler yaptırabiliyorsunuz. Ama hayır! Bana gerçekten sorarsanız, istemem! Hatta bana sormayın bile! Sanki kararı ben veriyordum havası yaratmayın. Sadece emredin. Söyleyin. Sally, seni ezik, bana yardım et. Sally, sana acıyamıyorum, senden ve ailenden nefret ediyorum, çünkü bu iğrenç klinikte saatlerce çalışıp babanın kazandığı paranın yarısını bile alamıyorum, o yüzden de yemek yiyip yemeyeceğine ben karar veririm. Sally, Sally, Sally, şu suyu ver bana, seni pislik! Ama tabii bunu yapmaya cesaretiniz yok, değil mi?

“Bir el atar mısınız?”

Bu gerçek bir soruydu. Evet veya hayırla cevaplanabilecek bir soruydu. Sally durdu, dönüp uzun boylu kadına ve tekerleği çamura saplanmış römorka baktı.

“Evet. İteyim mi?”

Kadın ona baktı, ama ona fazla zayıf ya da çelimsiz olduğunu söyler gibi değil. Diğerlerinin aslında söylemek istediklerini ardına gizledikleri o kelimelerin hiçbirini kullanmadı. Sadece sakince şunu söyledi:

“Kuvvetli misindir?”

Sally bu soruyu da hiç beklemiyordu. Bunu ona daha önce hiç kimse sormamıştı. Bütün o muhteşem güzellikteki hayatında hiç kimse. Bu kadın ne türden bir insandı?

“İdare ederim.”

“O zaman şu kolu tut ve yavaş yavaş sola çevir. Ben de römorku yerinden çıkarmaya çalışacağım.”

Kadın, önde hiçbir hareket olmadığını fark ettiğinde çoktan römorkun arkasına geçip sırtını yaslamıştı. Sally’ye döndü, ona yine tuhaf bir şekilde baktığı bir anın ardından öndeki metal sapı işaret etti:

“Kol, işte şuradaki.”

Sonra tekrar döndü, sırtını yine arabaya yasladı ve arabayı sallamaya başladı. Sally kolu çekti. Bir süre sonra ritmi yakaladı ve kadın her ittiğinde o da kolu çekti. Tekerlek sallandı ve yoldan çıktı, römork birden özgür kaldı. Sally düşmemek için ileri atıldı.

Kadın römorku sıkı sıkı tutuyordu. Neredeyse fark edilmeyecek şekilde gülümsedi.

“Teşekkürler.”

Sally başını salladı.

“Traktör sürebilir misin?”

Sally bu aptalca soruya çok sinirlendi, kadına döndü:

“Sürebilir gibi bir hâlim mi var? Ehliyetim varmış gibi mi görünüyorum? On sekiz yaşında var mıyım sence?”

Kadın gülümseyerek durdu ve sanki dağlardan ya da denizlerden, her hâlükârda çok uzaklardan gelen bakışlarla onu süzdü. Net bir şekilde, sanki gerçek bir soruya cevap verir gibi, sakince, iğnelemeden cevap verdi:

“Sormak istediğim bu değildi, ama zaten pek de önemi yok. İki taş getirip şu ön tekerleklerin altına koyar mısınız? Çok küçük olmasınlar lütfen.”

Sally bir an tereddüt etti. Bu kadın, kliniktekiler gibi bir sosyal pedagog sükûneti yaymıyordu. İçlerinden biri bağırdığında, hakaret ettiğinde ya da inatla sustuğunda kliniktekilerin yüzlerine yerleştirdikleri o “beni çileden

çıkarma” ifadesi yoktu yüzünde. İnsanın öyle suratlara tüküresi geliyordu.

Yol kenarına gitti ve etrafına bakındı. Biri özellikle üst üste yığılmış gibi yol kenarı taşla doluydu. Belki de gerçekten öyle olmuştu, üzüm bağlarında kimsenin ayağına dolanmasınlar diye buraya taşınmışlardı. İçlerinden bir taş seçti, üç kenarlı bir taşı bu, üzeri beyaz tozla kaplıydı, güneşten ısınmıştı. Köşeleri neredeyse keskin gibiydi, hoş bir his veriyordu insana. Kadın sabırla kolu tutmaya devam ederken Sally de taşı tekerleğin altına yerleştirdi. Sally diğer taşı alıp getirmek için biraz daha acele etti.

“Oldu mu?”

Uzun boylu kadın ona kısa bir bakış attıktan sonra cevap verdi:

“Oldu. Teşekkürler.”

Liss traktörüne gitti, motora uzandı ve aşağı doğru bir şey çekti. Sally motorun yavaşça çalışmaya başladığını duydu. Yeni uyanmış, düşmekten korkarak ilk adımlarını tereddütle atan yaşlı bir adam gibiydi. Sanki traktörün sırtına bir iki kere vurmak gerekiyordu. Fakat motor birden hızlandı ve düzenli bir şekilde çalışmaya başladı. Liss traktöre bindi, römorku geçti ve ustaca traktöre yerleştirdi, bu sırada debriyaj neredeyse şaft koluna degecekti. Sally istemsizce öne atılıp kolu tuttu ve kaldırdı.

Sally dizel motorun çıkardığı sesi bastırarak bağırdı:

“Biraz daha gel!”

Liss traktörü on santimetre daha geri sürdü ve her şey yerine oturdu. Sally yandan sarkan küçük demir bir halat gördü, onu alıp kopçasına geçirdi. Traktörün üzerindeki Liss’e baktı, kadın ona dönmüş, başparmağını kaldırmıştı. Liss bağırdı:

“Güvenlik kilidi var bir de!”

Sally eğildi ve küçük kilidi gördü, küçük bir deliğe geçirilmesi gerekiyordu, böylece römork kayıp gitmezdi. Kalın bir saç lastiği gibiydi. Sally kilidi yerine yerleştirdi, sonra da bir adım geri giderek traktör ve römorkun arasında durdu. Traktör hareket etti, kadın el salladı ve Sally de sırt çantasını yerden aldı. Traktör üzüm bağlarının arasında ilerlerken yoldan toz kalktı. Sally yavaşça traktörü takip etti. Bağlar üzüm doluydu. Ama bu üzümler onun evde yediklerinden çok daha küçüktü. Beyaz bir zarı olan koyu lacivert üzümlerdi bunlar. Dalından bir tane koparıp ağzına attı. Bir tane tamam, ancak daha fazlası olmaz, pek tatlı değillerdi. Hâlâ olgunlaşmadıklarını hissedebiliyordunuz, ama öyle olgunlaşmamış, sası elmalar gibi değil. Tadı şimdiden yerindeydi. Çekirdeği tükürüp yoluna devam etti. Bir süre sonra traktörün beş, on metre ötede durduğunu fark etti. Motor hâlâ çalışıyordu, traktörün üzerinde oturan kadını gördü. Ne istiyordu acaba? Sally adımlarını biraz daha hızlandırdı, bağların arasından yürüyüp gitmek istedi, ama bir yandan da kendine kızılıyordu. Bu insanları tanımıyordu. Motoru hâlâ çalışan traktörün yanından geçerken kadının bir sigara sardığını gördü. Kadın Sally'ye baktı ve motorun sesini bastırmak için bağırarak seslendi:

“İstersen çiftlikte kalabilirsin.”

Sally, içinde bu sözleri duymamış gibi yapmak için bir dürtü hissetti. Gidecek bir evi olmadığını nereden bilmişti bu kadın? İkinci dürtüsü ise oradan koşarak uzaklaşmaktı. Durup traktöre baktı. Kadın bir kibrit çakmış, sigarasını yakıyordu. Şimdi o da Sally'e bakıyordu.

Ne olacaksa olsun, diye düşündü Sally. Her şeyi boş ver gitsin. Sırt çantasını kasaya attı, tekerleklerden birine basarak traktöre tırmandı. Onunla oturmadı, her an atlayıp kaçabileceği bir yere oturdu.

Kadın dumanı içine çekti ve üfledi. Traktör boğuluyor gibiydi. Sally sırtını dönerek oturdu, dizlerini kendine çekti ve ardında kalan köyün titreyen sıcak havada bulanıklaştığını gördü, akşamüstünün ışığında köy giderek belirsizleşti ve sonunda gözden kayboldu. İnsan çözülp gidecekse böyle çözülmeliydi işte, sıcak havada ve ışığın altında.

2 Eylül

Sally, Liss'in verdiği odadan çıkıp mutfağa geldiğinde saat on bir buğuğa geliyordu. Burası oldukđu sıradan bir mutfaktı. Tabak anak, dolaplar, buzdolabı. Öyle ki insan mutfaktan çıkar çıkmaz orayı unutuverirdi, diye düşünödü Sally. Mutfakta, eskiden çiftliğe bakan bir pencere olan yerde, şimdi camdan bir teras kapısı vardı. Yarı açıktı. Geniş güneş hüzmeleri yere düşüyordu. Masanın üzerinde bir tabak, bir fincan ve üzeri örtölmüş bir kâse vardı. Onların hemen yanında ise bir demlik çay duruyordu. Her şey çok derli toplu ve temiz görünüyordu. Sally duvara dayanmış banka oturdu, kapıdan çiftliğu görebiliyordu. Kâsenin üzerindeki örtüyü kaldırdı. Küçük küçük kesilmiş meyveler vardı. Elma. Armut. Kivi. Aralarına da birkaç parça fındık ve ceviz serpiştirilmişti. Ve bal. İnsan her şeyin kokusunu alabiliyordu. Tereddüt ederek kâsenin üzerini tekrar örttü, elinin tersiyle çaydanlığa dokundu. Ilıktı. Bir bardak çay doldurdu. Siyah aydı, Sally buna minnettar oldu. Dünyadaki her klinikte bitki ayı servis edilmesi bir kanun muydu? Her şey, ama her şey her daim papatya, nane ve limon gibi kokuyordu. İnsan başka bir şey yese dahi aynı tadı alıyordu. Büyük ihtimalle bu tat her yere sinmişti. Ya da klinikteki bütün mutfak eşyalarına, böylece

içinde ne pişirirlerse pişirsinler papatya, nane veya limon tadı geliyordu.

Sally bunları düşünürken kendi kendine güldü ve bu gülüş ona çok yabancı geldi.

Kâsenin üzerini tekrar açtı, içinden bir parça armut aldı ve ağzına attı. Tatlıydı ve Sally'nin bilmediği, yumuşak bir baharat tadı alıyordu. Bu tadın armudun kendinden mi geldiğini, yoksa Liss'in tabağa bir baharat mı eklediğini merak etti. Ardından bir parça elma aldı. Elmanın tadı ise bambaşkaydı, sonra tekrar armuttan yedi. Belki dün sabahtan beri ağzına tek lokma girmemiş olmasındandı, ama armudun tadı gerçekten çok güzeldi. Sonra bir ceviz attı ağzına. Balla karışık tadı ağzına yayıldı. Ilık çaydan bir yudum içti. Çayın acı tadının, balla ilk buluştuğu andan çok keyif aldı, ağzında ferah ve kekremsi bir tat kalmıştı. Kâsenin üzerini hemen örttü ve ayağa kalktı. Teras kapısından çiftliğe çıkarken fincanını da yanına aldı. Traktör gitmişti, ama römork ağıl girişinin hemen önünde duruyordu, dün bıraktıkları yerde. Sally çiftlikte dolaşmaya başladı. Dün gezip görme şansı olmamıştı. Liss ona kalacağı odayı göstermişti, Liss'in ismini ancak serin odaya girdikten sonra öğrenmişti. Sally o an kendi adını hemen söylememişti, daha sonra mutfığa indiğinde o da ismini söylemişti. Liss, ismini öğrenince şöyle bir başını sallamıştı ama diğer yetişkinlerin bir şeyleri kesin olarak öğrendiklerinde takındıkları o öz güvenli tavırla değil. O yetişkinler her zaman onun sonunda aklını başına toplamasını, yanlış davrandığını ve çizgiyi geçtiğini fark etmesini bekliyorlardı. Onların başını sallaması, bir zafer bayrağının dalgalanması ya da trompet sesi gibiydi. Bu hareket her zaman anlayış dolu görünür fakat ardında bir kırbacın sinsi şaklamasını saklardı.

Sally bir ayağını şafta dayadı ve bir yudum daha çay içti. Liss tuhaf bir kadındı. Onun gibi biriyle daha önce hiç

tanışmamıştı. Nasıl bir kadındı böyle? Bu ev onun için fazla büyüktü, ama Sally onun yalnız yaşadığını hemen anlamıştı. Bir evde yaşam olup olmadığını, insan hemen hissedirdi. Bu ev gerçekten çok büyük ve boştu. Sally'nin kaldığı oda belli ki uzun süredir kullanılmamıştı.

Sally ağılda dolaştı. Bu parlak eylül sabahında hoş bir alaca karanlık vardı. Bu loş ışıktaki sadece birkaç tanesinin ne olduğunu bildiği, bir sıra çiftlik makinesi duruyordu. Liss'in işi neydi? Çiftçilik mi yapıyordu? Böylesine büyük bir çiftlikte tek başına ne işi vardı? Sally yukarı baktı. Tepesindeki taha çatının çatlaklarından güneş ışıkları sızıyordu. Samanların durduğu yere çıkan, inşa edilmiş bir merdiven yoktu, taşınabilir bir merdiven vardı. Fincanını iş makinelerinden birinin üzerine koydu ve yukarı tırmandı. Samanların arasından geçerken buranın ne kadar aydınlık olduğuna şaşırdı. Çatıda cam bölmelerle kaplı birkaç yer vardı. Sadece yan duvarlarda birkaç gerçek pencere bulunuyordu. Belki sırf berrak eylül gününden ve yükselmekte olan güneşten, ama burası gerçekten insanın içini ısıtıyor ve insana huzur veriyordu. Güneşin hüzmelerinde tozlar yavaşça uçuşuyordu, hatta oldukları yerde duruyor gibiydiler. Tozların ardı ardına düştüğünü görmek için dikkatlice bakmak gerekiyordu. Buranın üçte birini büyük bir saman yığını kaplıyordu. Tavandan ipler sarkıyordu ve kocaman, ahşap bir tekerlek vardı, bu tekerleğin üzerinde de uzun kısmı büyük halkalar hâlinde saman yığınının yanında uzanan bir ip vardı. Burası gerçekten güzel bir yerdi. Uzun zaman sonra ilk defa Sally'nin içindeki sesler susmuştu, hiç hareket etmedi, bu sessizliği hemen yitirmek istemiyordu. Işıktaki uçuşan tozları izledi, kendini de böyle hissediyordu, sanki yavaş yavaş düşüyordu, öyle yavaş ki yere çakılmaktan korkmasına gerek yoktu.

Biraz daha oturduktan sonra tekrar aşığı indi, fincanını aldı ve çiftlikte yürümeye başladı. Boş ağılı geçti, tavuk kümeslerinin olduğı bahçeye giden yolu yürüdü, ahşap parçalarının arasında tavuklar yemleniyordu; boş bir tavşan kümesine yaslanmış, fi tarihinden kalma bir tuvaletin yanından geçti. Bahçe uzun bir çayır gibiydi, bir tarla kadar vardı. Bir bölüümü çitlerle çevrilmiş ve sebze bahçesi olarak ayrılmıştı. Sally, insan kendi bahçesine neden çit çeker ki, diye düşündü, ama sonra aklına tavuklar geldi. Sebze bahçesinin karşısında tek kat, penceresiz, sürmeli büyük kapıları olan bir yapı vardı. Sally kapılardan birini açtı ve buranın bir makine deposu olduğunu gördü. Çok eski başka bir traktör, bir saban ve ne için kullanıldığını bilmediğı birkaç alet edevat daha vardı; bir çuval yığını ve bir motosiklet. Merakına yenik düşerek içeri girdi. Bir defa motosiklet kullanmıştı, kaçak olarak tabii. Sally motosikletin üzerine oturdu ve pedala bastı. Ancak motor çalışmadı. Ayağına kramp girecek kadar güçlü bir şekilde bir kez daha denedi, ama kramp öyle çok canını yaktı ki kalkıp bacağını düzeltmek zorunda kaldı. Acısından öfkelenerek motosiklete vurdu, motosiklet devrildi. Zaten burada ne işi vardı ki? Kendi kendine nasıl aptalca bir oyun oynuyordu?

Oradan çıktı, bahçenin yolundan geçip çiftliğe geldi, koşarak mutfaktan geçti, merdivenleri çıkararak kaldığı odaya girdi. Sandalyenin üzerinde duran sırt çantasını aldı, eli istemsizce cep telefonuna gitti, ama onu nerede bıraktığını hemen hatırladı. Klinikte dolabının arkasına bantlanmış hâlde bırakmıştı. Telefon açıktı. Telefonuna bakarlarsa, onun hâlâ orada olduğunu düşüneceklerdi. Dudaklarını büzdü. Özgürdü. Nerede olduğunu kimse bilmiyordu. Nereye isterse oraya gidebilirdi. Sırt çantasını omzuna attı ve koşarak merdivenlerden indi. Mutfakta durdu. Harika. Ama asıl soru, gerçekten nereye gitmek istediğiydi.